

[Thor Pedersen]

Jeg er helt enig med finansministeren i, at selvfølgelig skal ministre også have adgang til at debattere synspunkter af politisk art med andre end dem, der er i ministeriet. Men det kunne man netop, da de jo var ansat på Christiansborg og altså kunne bestride den samme funktion, som de hidtil har bestridt.

Endelig har man i Socialdemokratiet 70 medlemmer af Folketinget, som man kan drøfte politiske synspunkter med og dermed også løfte principielle politiske sager over i ministeriet.

Men det, der er kernepunktet, er jo, at finansministeren på lige fod med andre fra Socialdemokratiet, der her har givet udtryk for deres synspunkter, ikke forstår det principielle, ikke forstår, hvad det er, man anfægter, når man ikke længere med rette kan sige til borgerne, der får deres sager behandlet i statsforvaltningen, at de behandles alene ud fra faglige kriterier og ikke ud fra politiske synspunkter. Det forstår finansministeren ikke, og det beklager jeg, men det kan ikke være mit ansvar.

Bertel Haarder (V):

På givne foranledning vil jeg gerne forsikre, at det er hele Venstres folketingsgruppe, der står bag alt, hvad hr. Thor Pedersen har sagt i denne sag.

Jeg har været minister i 10 år. Jeg har aldrig haft brug for at ansætte nogen fra Venstres sekretariat i Undervisningsministeriet. Det er noget nyt, det har vi ikke set før, og det er overhovedet ikke noget at grine ad.

Ministeren for kommunikation og turisme (Arne Melchior):

Da hr. Thor Pedersen fremturer og kommer med sine argumenter igen og igen, vil jeg gerne bidrage til protokollen, altså Folketingstidende, ved at fremdrage yderligere et tilfælde fra min tid som minister for offentlige arbejder, hvor der var en lignende beskyldning som den, vi hører her i dag.

Det var, da stillingen som direktør for Københavns Lufthavn var blevet opløst ledig og var blevet søgt af bl.a. Knud Heinesen. Jeg indstillede til regeringens ansættelsesudvalg at ansætte Knud Heinesen, og således blev det.

Så faldt man over mig især fra en række dagblade og kaldte dette en politisk ansættelse, for det var nok sådan, at ministeren for offentlige

arbejder ved lejlighed skulle have en gentjeneste fra Socialdemokratiet for at ansætte Knud Heinesen. Nu tror jeg slet ikke, at den socialdemokratiske gruppe var glad for at blive lænset for Knud Heinesens dygtighed og ekspertise ved den lejlighed.

Men det, jeg hævdede dengang og vil hævde i dag, er, at havde vi ikke ansat Knud Heinesen i den stilling, hvortil han klart var den bedst kvalificerede i ansøgerfeltet, så havde det været en politisk afgørelse på grund af hans politiske tilhørsforhold at undlade at ansætte ham, skønt han var fuldt kvalificeret.

Heri ser jeg en analogi til det foreliggende tilfælde, hvor personer, der er fuldt kvalificerede – som finansministeren sagde, og det er ikke draget i tvivl af nogen – ikke skulle kunne ansættes, fordi de har samme partiobservans som den minister, der ansætter dem. Det er og bliver fuldstændig urimeligt. Lad mig holde mig til dette milde udtryk.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg må sige til kommunikationsministeren, at jeg er overbevist om, at kommunikationsministeren forsøger at forstå, hvad der bliver sagt. Men det er blot ikke lykkedes. Ingen skal anfægte, at Knud Heinesen blev direktør for lufthavnen i Kastrup. Det var en stilling, man havde slået op, og hvorfor i alverden skulle Knud Heinesen ikke have mulighed for at søge stillingen og få den, når han var den bedst egnede. Det var han, og det var det rigtige, man gjorde.

Det er blot ikke det, der er tale om her. Her er ikke tale om, at man har nogle stillinger, der skal besættes. Her starter man med at tilkendegive, at her er nogle personer, man ønsker at føre over i ikkeeksisterende stillinger. Det er noget ganske andet. Man siger samtidig, at disse personer ikke skal ansættes, fordi ministeriet har brug for dem. Man siger netop, at ministeriet ikke har brug for dem, og derfor må det være sådan, at den dag, ministeren går, skal personerne også forlade ministeriet. Det er dette, der er det nye.

Selvfølgelig skal socialdemokrater ansættes på lige fod med alle andre, og derfor er det kutyme, at man ikke spørger til politisk overbevisning, for det er sagen fuldstændig uvedkommende, når man skal besætte offentlige stillinger, hvilken politisk partifarve ansøgeren